

Arrest

nr. 287 542 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1997.

1.2. Verzoeker dient op 9 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 9 augustus 2021, evenals op 6 januari 2022, gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren op 23 maart 1997 in Haripur (Pakistan), waar uw ouders vanwege de gevechten met de Sovjets in Afghanistan naartoe verhuisd waren. Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit hetzelfde dorp in Afghanistan, met name Shahi Kot, gelegen in het district Zormat van de provincie Paktya. Uw oudere broer overleed lange tijd geleden. Daarnaast hebt u nog drie jongere broers en twee zussen. Uw familie had verblijfskaarten voor Pakistan en u behaalde uw middelbare diploma dankzij Afghaanse scholen in Haripur. Toen u in de negende graad zat begon u eveneens te werken in een textielwinkel in de bazaar van Haripur. Sinds uw kindertijd kwam u geregeld over de vloer bij jullie burens in Haripur, die ook verre familieleden zijn. Hun dochter, S., was even oud als u en jullie groeiden samen op. Toen jullie ongeveer vijftien jaar oud waren begonnen u en S. te begrijpen dat jullie eigenlijk gevoelens hadden voor elkaar. U zei tegen haar dat u van haar hield en zij zei dat ze ook van u hield. Jullie probeerden elkaar ook stiekem alleen te zien. Meestal was dat 's nachts, wanneer de rest van de familie sliep en de broer van S. als veiligheidsagent in de bazaar werkte.

Toen u zeventien jaar oud was overleed uw enige paternale oom. Deze oom was indertijd samen met uw vader en de rest van de familie naar Pakistan verhuisd, maar keerde nog voor uw geboorte terug naar Shahi Kot. Na het overlijden van uw oom bleef zijn dochter (uw nicht B.A.) alleen achter. Haar moeder was immers al lang overleden en ze had geen broers of zussen. Om die reden kwam ze bij uw familie in Pakistan wonen, en stelde uw vader een huwelijk tussen u en uw nicht voor. U was hier echter niet mee akkoord vanwege uw gevoelens voor S., maar uw vader zei dat er geen andere keuze was wegens de familie-eer. Kort na uw huwelijk met uw nicht stierf uw vader een natuurlijke dood. Ook stopte uw buurmeisje S. met op bezoek komen, omdat zij ongelukkig was vanwege uw huwelijk met uw nicht. Nadat jullie een paar maanden geen contact met elkaar hadden gehad, ging u op een dag terug naar het huis van S. en vroeg u waarom ze kwaad was. Ze verwees naar het huwelijk met uw nicht, waarop u verduidelijkte dat uw familie u hiertoe dwong. Na dit contact pikten u en S. de draad weer op en begonnen jullie elkaar weer vaker te zien. Jullie relatie werd weer zoals voordien, en jullie gingen nu zelfs nog een stap verder door ook fysiek contact te hebben met elkaar. Bij één van deze ontmoetingen werden jullie betrappt door S.'s moeder, die de volgende dag met uw moeder kwam spreken. Uw moeder vroeg u om hiermee te stoppen, waarop u haar beloofde dat het nooit meer zou gebeuren. U en S. bleven elkaar weliswaar stiekem bezoeken. Zo'n twee jaar later werden u en S. opnieuw samen in een kamer gezien door haar jongere zus, die dit aan haar moeder zei. Toen S.'s moeder opnieuw met uw moeder sprak hierover, stelde uw moeder een huwelijk voor om dit op te lossen. De familie van S. weigerde echter om haar hand te geven, omdat u reeds getrouwd was en intussen ook al kinderen had.

Intussen werd het leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan er niet makkelijker op. U had een winkel overgekocht van een andere Afghaan maar jullie verblijfskaarten werden niet meer verlengd en ook jullie werkkaarten waren vervallen. Er kwamen beperkingen om naar grote steden zoals Lahore te gaan, waardoor u uw winkel niet meer kon bevoorraden en zelfs met verlies moest verkopen. Rond de negende of tiende maand van 2018 reisde u samen met uw familie terug naar het geboortedorp van uw ouders in Afghanistan (Shahi Kot). Jullie gingen er in het voormalige huis van uw paternale oom wonen, en hadden er ook nog zo'n 40 stukken grond om aan landbouw te doen. Uw broers werkten op de gronden, en zelf ging u in het huis van uw zus werken in het naburige dorp Speeno Takhte. Ongeveer een maand na jullie terugkeer kwamen ook S. en haar familie in Shahi Kot wonen.

Sindsdien hield u uw ogen op S., en probeerde u te ontdekken of ze haar huis verliet en waar ze naartoe ging. Op een dag toen ze naar de karez ging hield u haar daar tegen om met haar te praten. S. zei dat jullie elkaar niet meer konden zien, en toen u haar vroeg waarom vertelde ze u dat ze zwanger was. Wanneer u hierna weer thuiskwam zei u meteen tegen uw moeder dat u met S. wilde trouwen en dat zij (opnieuw) om haar hand moest gaan vragen. De familie van S. weigerde echter weer omdat u reeds gehuwd was en kinderen had. Zo'n zes maanden na hun terugkeer naar Afghanistan ontdekte

S.'s familie haar zwangerschap en werd ze gedwongen een abortus te krijgen. U was destijds aan het werk in Speeno Takhte, en werd opgebeld door uw broer die dit nieuws via de dorpelingen had vernomen. Hij was kwaad en zei dat u deze zaken zelf moest afhandelen en dat uw familie u niet zou verdedigen. U keerde echter niet terug naar uw dorp omdat u bang was, waarop de familie van S. de zaak ging voorleggen aan de Taliban. Vervolgens kwamen er drie Talibs naar uw huis en zei uw moeder dat ze niet wist waar u was. Hierna belde uw moeder u om u te waarschuwen, en zei ze ook dat de mensen in het dorp vertelden dat u gestenigd of verhangen zou worden omwille van wat u had gedaan. Ze zei dat u moest proberen de regio te verlaten, waarop u alles aan uw schoonbroer (de man van uw zus) vertelde. Hij zei dat u geen andere keuze had dan te vluchten, waarop hij u diezelfde avond nog naar Kaboel liet brengen door een chauffeur uit zijn dorp.

Vanuit Kaboel reisde u eerst naar Iran, waar u in Teheran via uw schoonbroer vernam dat de broer van S. haar na uw vertrek samen met de Taliban vermoordde. Via Iran reisde u verder door naar Turkije, waar u een zestal maanden in Istanboel bleef wegens financiële moeilijkheden om verder te gaan. Vervolgens slaagde u erin Griekenland te bereiken, waar u ongeveer een jaar werkte en eveneens de grens probeerde over te steken. Uiteindelijk kon u via Macedonië, Servië en nog een aantal voor u onbekende landen België bereiken, waar u op 9 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele Pakistaanse vluchtelingenkaart, uw originele taskara of Afghaanse identiteitskaart, uw originele diploma en puntenlijst uit Pakistan, een foto van uw vader tijdens zijn militaire opleiding in zijn uniform, certificaten van de militaire school van uw vader, een foto van S. na haar dood, een foto van S. nog in leven, een certificaat van uw vaders apotheek in Pakistan, en uw schoolkaart van de middelbare school alsook een attest van het schoolgeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de Taliban en de familie van S., het meisje met wie u een geheime relatie had.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, en het daaropvolgende interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), een volledig ander asielrelaas presenteerde dan uw geheime relatie met S..

Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader lang geleden een hoge militaire officier tijdens het communistisch regime in Afghanistan was, en u en uw familie slecht werden bekeken door de Taliban nadat jullie terugkeerden naar Shahi Kot, het geboortedorp van uw ouders (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Ook stelde u dat de Afghaanse overheid een madrassa dichtbij uw huis aanviel, en hierbij enkele Talibs doodde en gevangennam. Nadien zocht de Taliban naar degene die informatie over hen had doorgespeeld aan de autoriteiten, en werd uw moeder door een ver familielid geïnformeerd dat er in de madrassa over u gesproken werd, als zijnde spion. Dit familielid waarschuwde dat de Taliban u niet zou laten leven, waarna u het land verliet (zie vragenlijst CGVS

ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Aan het begin van uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS gaf u echter plots aan dat deze verklaring niet de waarheid was en dat u ze graag wilde aanpassen (CGVS dd.09.08.2021 p.2). Toen u gevraagd werd om welke reden u een ander verhaal vertelde tijdens het interview bij de DVZ, stelde u dat het in uw cultuur echt verboden is om zoiets te doen, en dat u het ook niet wilde bespreken omdat deze feiten twee levens kostte, met name dat van S. en de baby (CGVS dd.09.08.2021 p.2). Hoewel het absoluut begrijpelijk is dat een geheime relatie, alsook het krijgen van een kind buiten een huwelijk, een zwaar taboe is in Afghanistan, dient er tegelijk op gewezen te worden dat u uw asielmotieven uiteenzette ten aanzien van Belgische en geen Afghaanse autoriteiten, en dat er in België noch een verbod noch een zwaar taboe heerst wat betreft het hebben van een geheime relatie of het krijgen van een kind buiten een huwelijk. Dat u na aankomst in België dacht dat de ideologie van de mensen in Afghanistan en de mensen in België hetzelfde zou zijn en dat ze over alles hetzelfde zouden denken (CGVS dd.06.01.2022 p.19), is bijzonder weinig geloofwaardig. Hetzelfde geldt voor de verklaring dat u vreesde dat de mensen hier problemen zouden creëren voor u, en dat ze zouden zeggen dat het uw zonde en fout was, of dat u een misdaad deed (CGVS dd.06.01.2022 p.19). Het is immers niet aannemelijk dat u met een dergelijk naïef wereldbeeld Afghanistan zou verlaten hebben, en dat dit bovendien stand zou gehouden hebben tot na uw aankomst in België. U groeide immers op in de stad Haripur in Pakistan (CGVS dd.09.08.2021 p.3-5), vervulde er de middelbare school en had er op een gegeven ogenblik zelfs uw eigen textielwinkel in de bazaar die u ging bevoorraden in grote steden als Lahore (CGVS dd.09.08.2021 p.9, 11). Uw vader was bovendien een militaire officier ten tijde van het communistisch regime in Afghanistan, en werd nadien apotheker in Pakistan (CGVS dd.09.08.2021 p.15). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u een dermate foutief of beperkt beeld had van de Europese of westerse maatschappij, dat veeleer past bij een ongeletterd en onopgeleid persoon die zeer geïsoleerd op het platteland zou geleefd hebben. Dat u nog altijd denkt dat u verantwoordelijk bent voor de dood van S. en jullie baby en ook om die reden deze kwestie niet wilde vermelden (CGVS dd.09.08.2021 p.2), kan eveneens weinig overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming die de bescherming van de Belgische autoriteiten komt vragen en stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid in zijn land van herkomst, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Schuldgevoel of schaamte kunnen hierbij niet zomaar een vergoelijking zijn. Daarenboven is het opmerkelijk dat uw schuldgevoel en schaamte later tijdens uw verblijf in België plots kennelijk helemaal geen obstakel meer vormden, daar u uw geheime relatie en de problemen die daaruit voortvloeiden besloot te delen met enkele vrienden of jongens, die u vervolgens – en blijkbaar zonder enige twijfels of voorbehoud – aanspoorden om de waarheid te vertellen aan de asielinstanties (CGVS dd.06.01.2022 p.19).

Ten tweede bleken uw verklaringen over uw geheime relatie met S., alsook de problemen met haar familie en de Taliban, op diverse punten niet aannemelijk, incoherent en zelfs tegenstrijdig.

Hierover verklaarde u onder meer dat u, nog voor uw huwelijk met uw nicht, aan uw moeder vertelde dat u van S. hield, met haar wilde trouwen, en dat u wilde dat uw moeder om haar hand vroeg. U stelde echter ook dat dit niet gebeurde, en dat u vervolgens met uw nicht trouwde (CGVS dd.06.01.2022 p.3). Gevraagd om welke reden uw moeder niet om S.'s hand ging vragen, gezien jullie families immers een zeer goed contact hadden met elkaar en zelfs verre verwanten zijn (CGVS dd.09.08.2022 p.22), kon u hier echter geen aannemelijk antwoord op bieden. Zo zei u dat uw moeder destijds gewoon tegen u zei dat het niet goed was "om zo'n relatie te hebben of te vermelden" (CGVS dd.06.01.2022 p.3), wat echter geen verklaring is voor het feit dat zij niet instemde met een huwelijk tussen u en S.. Meer nog, indien u uw moeder er reeds van op de hoogte had gesteld dat u dit meisje graag zag en met haar wilde trouwen, is het enigszins vreemd dat zij dit voorstel zonder veel uitleg geen enkele kans gaf. Wanneer u bovendien hierna gevraagd werd of u dan ook aan uw moeder vertelde dat u een relatie had met S., verklaarde u dat u dit destijds niét tegen uw moeder zei (CGVS dd.06.01.2022 p.3), wat het des te merkwaardiger maakt dat uw moeder toen wel over een relatie zou gesproken hebben.

Verder bleken uw verklaringen over hoe vaak en door wie u en S. betrappt werden niet consistent. Zo vertelde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat jullie de eerste keer samen gezien werden door de moeder van S., die dit vervolgens met uw moeder kwam bespreken. Vervolgens wisten jullie

moeders voor een tijdje niet dat jullie elkaar nog bezochten, en kwamen ze dit pas twee tot tweeënhalf jaar later opnieuw te weten omdat jullie destijds betrappt werden door de zus van S. (CGVS dd.09.08.2022 p.25). U sprak tijdens dit onderhoud met andere woorden over twee momenten waarop u en S. betrappt werden, één keer door haar moeder en één keer door haar zus. Wanneer dit echter opnieuw ter sprake kwam tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, verklaarde u plots dat u en S. in totaal drie keren betrappt werden: twee keer door haar moeder, en één keer door uw zus en niet de zus van S. (CGVS dd.06.01.2022). Bovendien verklaarde u verschillende zaken over wat er gebeurde na die twee of drie keren dat jullie betrappt werden. Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS stelde u immers dat uw moeder een huwelijk tussen u en S. voorstelde nadat jullie de tweede keer door de zus van S. betrappt werden, "omdat het niet stopte van beide kanten" (CGVS dd.09.08.2021 p.25). Gedurende het tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder twee keer een huwelijk tussen u en S. voorstelde, meer bepaald de twee keren nadat jullie betrappt werden door de moeder van S. en zij vervolgens met uw moeder kwam spreken (CGVS dd.06.01.2022 p.5-6). Gevraagd wat er dan gebeurde nadat uw zus jullie samen zag, sprak u niet over een huwelijksvoorstel en stelde u dat uw moeder u destijds louter zei dat jullie relatie niet mogelijk was (CGVS dd.06.01.2022 p.6). Gevraagd of de zus van S. iets wist over jullie relatie of het feit dat jullie betrappt werden, verklaarde u dat zij wel op de hoogte was van jullie relatie, maar dat u niet wist of zij ook op de hoogte was van het feit dat jullie betrappt werden (CGVS dd.06.01.2022), hoewel u dus eerder nog stelde dat het de zus van S. was die jullie betraptte. Dergelijk inconsistente verklaringen over gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas beslaan, doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ook is het behoorlijk opmerkelijk dat u stelde dat het geen groot probleem voor u en S. was om elkaar te zien, omdat jullie zo dicht bij elkaar woonden. Bijgevolg zagen jullie elkaar zeer regelmatig. Een precieze frequentie kon u niet geven maar u sprak over: "soms elke dag, soms elke twee dagen, soms één keer per week". Jullie hielden contact via jullie eigen mobiele telefoons en spraken meestal op deze manier af wanneer jullie elkaar zouden bezoeken. Jullie bezochten elkaar 's avonds of laat 's nachts, wanneer iedereen aan het slapen was en de broer van S. van huis was om te werken (CGVS dd.06.01.2022 p.7). Het is echter bijzonder weinig aannemelijk dat u en S. jarenlang op dergelijk eenvoudige wijze elkaar dermate frequent konden bezoeken, en slechts twee of drie keer betrappt werden door haar moeder en haar of uw zus. Jullie relatie en geheime bezoeken begonnen immers toen jullie ongeveer vijftien jaar oud waren (CGVS dd.09.08.2021 p.23-24), oftewel in 2012, en gingen door totdat u samen met uw familie van Pakistan naar Afghanistan verhuisde eind 2018 (CGVS dd.09.08.2021 p.5). Enkel na uw huwelijk met uw nicht was er een korte pauze in jullie relatie van ongeveer een zestal maanden (CGVS dd.09.08.2021 p.24). De vader en broer van S. zouden in al die jaren nooit iets in de gaten gehad hebben en nooit iets over jullie relatie geweten hebben (CGVS dd.09.08.2021 p.26), hoewel uw ganse familie (vader, moeder, broers en zussen) allemaal wisten – reeds voor uw huwelijk met uw nicht – dat u en S. een soort relatie hadden met elkaar (CGVS dd.09.08.2021 p.28 en CGVS dd.06.01.2022 p.4). Zelfs uw nicht zou voor jullie huwelijk al geweten hebben dat u en S. een relatie hadden, gewoon omdat zij samen met uw familie in jullie huis leefde (CGVS dd.09.08.2021). Ook kwamen uw broers en zussen allemaal te weten dat S.'s moeder jullie betrappt had (CGVS dd.06.01.2021 p.5), en wist de zus van S. eveneens van jullie relatie omdat u haar cadeautjes liet brengen naar S. (CGVS dd.06.01.2022 p.6). Dat de vader en broer van S. gelet op dit alles nooit iets opgemerkt of gehoord zouden hebben, en jullie evenmin gedurende die zes jaar durende relatie ooit zelf betraptten, is dan ook uiterst twijfelachtig te noemen.

Voorts legde u ook over de gebeurtenissen na jullie verhuis naar Afghanistan (Shahi Kot) opvallend tegenstrijdige verklaringen af. Zo zei u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat uw moeder en broer een paar keren naar de familie van S. ging om haar hand te vragen nadat S. u vertelde dat ze zwanger was van u (CGVS dd.09.08.2021 p.21). Ook stelde u hier uitdrukkelijk bij dat u destijds niet tegen uw moeder zei dat S. zwanger was van u, maar dat u uw moeder toch kon overtuigen om nogmaals een huwelijksaanzoek te doen, louter door aan te dringen en aan te geven dat uw huwelijk met uw nicht tegen uw wens was. Gevraagd hoeveel keren uw moeder om S.'s hand ging vragen in Afghanistan zei u dat ze dit twee keren deed, maar zonder succes (CGVS dd.09.08.2021 p.27). Gedurende het tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u wel aan uw moeder vertelde dat S. zwanger was, net omdat u haar eerst niet kon overtuigen om nogmaals S.'s hand te gaan vragen. Uw broer, die uw moeder vergezelde, was daarentegen niet op de hoogte van S.'s zwangerschap omdat

uw moeder bang was dat hij dit zou doorvertellen (CGVS dd.06.01.2022 p.11-12). Ook zei u hierbij dat uw moeder meerdere keren om S.'s hand ging vragen, meer bepaald drie of vier keren waar u zelf van wist en mogelijks nog meer (CGVS dd.06.01.2022 p.11-12), hoewel u voordien over slechts twee keren sprak. Nog frappanter is echter het gegeven dat u tijdens het tweede onderhoud plots verklaarde dat uw moeder helemaal niet om S.'s hand ging vragen toen jullie nog in Pakistan leefden. Zo stelde u letterlijk: "Mijn moeder vroeg haar hand niet in Pakistan, maar in Afghanistan" (CGVS dd.06.01.2022 p.12). Pas wanneer de vraag nogmaals gesteld werd leek u te beginnen twijfelen aan uw eigen verklaringen en stelde u dat u niet zeker was. U herhaalde echter dat er geen officieel huwelijksaanzoek gebeurde in Pakistan, maar dat u over een officieus aanzoek niet zeker was (CGVS dd.06.01.2022 p.12). Nochtans verklaarde u bij het eerste onderhoud nog duidelijk dat uw moeder – nadat u en S. een tweede maal betrappt werden door de zus van S. – als oplossing voorstelde dat haar moeder haar hand zou geven voordat er iets zou gebeuren (CGVS dd.09.08.2021 p.25). Meer nog, toen u destijds gevraagd werd of uw moeder één keer of meermaals om S.'s hand vroeg in Pakistan, verduidelikte u nog dat het in Pakistan één keer officieel werd gevraagd en één keer 'niet officieel' nadat S.'s moeder jullie voor het eerst samen zag (CGVS dd.09.08.2021 p.27-28). Het hoeft geen betoog dat zulke discrepanties de geloofwaardigheid van uw geheime relatie met S. wederom ernstig ondermijnen.

Daarbovenop bleken ook uw problemen met de familie van S. (nadat zij haar zwangerschap ontdekten), alsook met de Taliban (die ingeschakeld werd door de familie van S.), evenmin consistent. U stelde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS immers uitdrukkelijk dat de vader en de broer van S. naar uw huis kwamen nadat zij ontdekten dat S. zwanger was (CGVS dd.09.08.2021 p.21, 28), en destijds sprak u ook slechts over één bezoek. Bij het tweede onderhoud liet u echter verstaan dat enkel S.'s broer naar jullie huis kwam, niet haar vader, en stelde u plots vreemd genoeg dat haar broer twee keren kwam: één keer alleen en één keer samen met nog een andere jongere broer (CGVS dd. 06.01.2022 p.13). Nog frappanter is echter dat u voordien nooit over een andere, jongere, broer van S. sprak, gezien u tijdens het eerste onderhoud duidelijk aangaf dat S. slechts één broer en één zus had, met name Razeq en Sabro (CGVS dd.09.08.2021 p.22, 23). Dat u tijdens het tweede onderhoud plots komt aandraven met het feit dat S. nog een andere jongere broer zou gehad hebben, genaamd Omar (CGVS dd.06.01.2022 p.14), is nog weinig ernstig te noemen en toont de bedrieglijkheid van uw asielmotieven andermaal aan. Ook stelde u tijdens het eerste onderhoud dat uw familie u de dag na het bezoek van de Taliban informeerde hierover (CGVS dd.09.08.2021 p.29), maar verklaarde u gedurende het tweede onderhoud opvallend genoeg dat uw familie u diezelfde dag nog informeerde (CGVS dd.06.01.2022 p.16).

Verder is ook uw verklaring dat de dorpingen niet zouden geweten hebben dat u de vader van het kind van S. was (CGVS dd.06.01.2022 p.14) weinig geloofwaardig. Dat de familie van S. niet zou hebben rondverteld in het dorp dat u verantwoordelijk was voor deze zwangerschap (CGVS dd.06.01.2022 p.15), is niet aannemelijk daar zij hier niets bij te winnen hadden. Integendeel, de familie van S. had net de hulp van de andere dorpingen kunnen gebruiken om u te vinden en te laten terechtstaan voor uw daden, wat zij echter vreemd genoeg niet deden. Meer nog, u verklaarde zelfs dat de familie van S. u helemaal niet kwam zoeken in Speeno Takhte, waar u op dat ogenblik bij uw zus en schoonbroer aan het werken was (CGVS dd.06.01.2022 p.16). De eenvoudige uitleg dat zij niet wisten waar u was (CGVS dd.06.01.2022 p.16), kan hierbij evenmin overtuigen. Uw zus, H.J., is immers de oudste van uw gezin en de enige van uw twee zussen die reeds gehuwd is (CGVS dd.09.08.2021 p.12), en bovendien bezochten uw moeder en de moeder van S. elkaar nog nadat jullie beide families naar Shahi Kot verhuisd waren (CGVS dd.06.01.2022 p.10). Dat de familie van S. niet zou geweten hebben waar uw oudste zus woont, en u daar niet kwam zoeken toen zij u niet vonden bij uw eigen thuis (CGVS dd.06.01.2022 p.16), ook al wisten ze niet dat u daar aan het werken was, is op zijn minst twijfelachtig. Hetzelfde kan gesteld worden over uw verklaring dat u niet weet of de familie van S. u op andere plaatsen gezocht heeft (CGVS dd.06.01.2022 p.16), en dat u geen idee van heeft hoe, of op welke manier, S. om het leven gebracht werd door haar broer, op het bevel van de Taliban (CGVS dd.06.01.2022 p.15). Uw schoonbroer zou u dit immers verteld hebben toen u vanuit Iran telefonisch contact had met hem, en zoals u zelf stelde "wist iedereen in het dorp dat zij gedood werd door haar broer" (CGVS dd.06.01.2022 p.15). Nog vreemder is echter uw bewering dat de familie van S. een begrafenis voor haar organiseerde omdat zij aan de mensen wilden tonen dat ze niet vermoord werd maar een natuurlijke dood stief (CGVS dd.06.01.2022 p.15), wat echter geen enkele steek houdt. Het

CGVS ziet immers niet in om welke reden de familie van S. plots de schijn over de dood van hun dochter hoog zou willen houden, en haar reputatie in het dorp nog zou willen beschermen. Zoals u zelf aangaf sprak immers 'bijna iedereen in het dorp' over de 'illegale' zwangerschap van S. (CGVS dd.06.01.2022 p.14-15), en worden eremorden binnen de Pashtoun gemeenschap – en zelfs ruimer binnen Afghanistan – zeer courant gebruikt om de beschadigde eer enigszins te herstellen. Dat de familie van S. plots zou willen verdoezelen dat ze uit eer vermoord werd, hoewel het ganse dorp schande sprak, is dan ook allesbehalve geloofwaardig. Daarenboven bevestigde u zelf nog dat de Taliban normaal gezien voor zo'n zaken geen begrafenisceremonie toelaat, omdat 'zulke mensen' dit volgens hen niet verdienen (CGVS dd.06.01.2022 p.15). Een reden waarom de Taliban de begrafenisceremonie van S. wel toeliet gaf u hierbij echter niet, wat opnieuw veelzeggend is over de aannemelijkheid van de door u geschetste gang van zaken.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u niet als vluchteling kan worden erkend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en de diverse Pakistaanse schooldocumenten, tonen immers louter uw Afghaanse nationaliteit en verblijf als vluchteling in Pakistan aan, elementen die niet worden betwist. De foto van uw vader in zijn militaire uniform en de certificaten van zijn militaire opleiding, bevestigen op hun beurt enkel het gegeven dat uw vader vroeger, ten tijde van het communistische regime in Afghanistan, actief was voor het leger, een gegeven dat echter niet langer actueel is en geen automatische nood aan bescherming aantoont. Na zijn vlucht naar Pakistan ten tijde van de Sovjetinvasie werkte uw vader immers als apotheker en zette hij zijn militaire activiteiten stop, en bovendien overleed uw vader kort na uw huwelijk met uw nicht, reeds vijf à zes jaren geleden (CGVS dd.09.08.2021 p.6). Ook gaf u zelf toe dat uw eerste asielmotieven, met name problemen met de Taliban omdat zij u ervan beschuldigden te spioneren na een overheidsaanval op een madrassa nabij uw huis, en dit mogelijks wegens het verleden van uw vader (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.20.11.2020), geen waarheid waren (CGVS dd.09.08.2021 p.2). U zou in uw dorp weliswaar door sommige mensen "Khalqy" (de naam van de partij waartoe uw vader behoord) genoemd zijn, die volgens u als ongelovigen of communisten worden beschouwd, maar ondervond verder geen problemen hierdoor (CGVS dd.06.01.2022 p.20), ook al stond uw regio destijds reeds volledig onder controle van de Taliban (CGVS dd.09.08.2021 p.20-21, 27). Wat de foto's van S. betreft kan nog opgemerkt worden dat deze foto's niet aantonen dat u een geheime relatie met dit meisje had, noch dat zij zwanger was van u en dat u hierna problemen zou gekregen hebben met zowel haar familie als de Taliban. Foto's kunnen eender wie afbeelden en eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs geënceneerd of bewerkt zijn. Foto's hebben bijgevolg slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarbij is het nog enigszins merkwaardig dat uw broer u de foto van S., nog in leven, via WhatsApp doorgestuurd zou hebben toen u in België was (CGVS dd.06.01.2022 p.17), en dit ondanks alle problemen die u uw familie zou bezorgd hebben wegens uw zogenaamde geheime relatie met dit meisje. Hetzelfde geldt overigens voor de foto van de overleden S., die uw schoonbroer dan weer naar u gestuurd zou hebben (CGVS dd.06.01.2022 p.18), zeker gezien u tegelijkertijd beweerde dat de Taliban uw familie een moeilijke tijd bezorgde na uw vertrek omdat zij hen ervan beschuldigde u geholpen te hebben met uw reis (CGVS dd.06.01.2022 p.20).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die

in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Zormat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Eenzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Uit een lezing van het verzoekschrift kan worden aangenomen dat verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert de motieven inzake de vluchtelingenstatus, waarna hij als volgt stelt:

Verzoeker kan deze redenering niet onderschrijven.

Het gaat immers voor verzoeker niet in de eerste plaats om het taboe dat hij een verboden relatie heeft onderhouden, maar wel om het feit dat twee -onschuldige- mensen door zijn schuld zijn overleden.

Uiteraard kan men hieromtrent van mening verschillen of dergelijk schuldgevoel terecht of onterecht is, maar het alleszins begrijpelijk. Dat verzoeker vanuit die overtuiging ook terecht deze gebeurtenissen aanvankelijk geheim wilde houden en wel degelijk uit schaamte- en schuldgevoel kon oordelen dat mensen hem letterlijk zouden veroordelen, ook al zij het slechts moreel...

Het is hoe dan ook niet correct om te stellen zoals de bestreden beslissing doet dat hij geen enkele reden had om dit verhaal en zijn aandeel geheim te houden en te proberen op andere gronden alsnog aan de bescherming te geraken die hij nodig had.

Dat hij dus pas na tegenspraak met zijn raadsman er toe besloot om de ware toedracht van zijn zaak tov het CGVS te onthullen mag zeker als aanvaardbaar en verschoonbaar begrepen worden, gelet op het zware taboe en schuldgevoel van verzoeker.

[...]

Verzoeker bevestigt dat hij Afghanistan moest verlaten omwille van een verboden relatie, die ontdekt werd en waarbij hij daarvoor door de Taliban gezocht werd/wordt.

Hij geeft toe dat de relatie inderdaad jarenlang heeft geduurd en dat hij daarom ook niet alles precies herinnert zodat er enige discrepanties in zijn verklaringen zijn geslopen omdat hij misschien wel ongeveer wist hoe alles gelopen is, maar klaarblijkelijk toen hem dezelfde vragen opnieuw werden gesteld soms ook wel heeft geaarzeld en naar best vermogen de ware toedracht van de zaken heeft proberen uit te leggen.

[...]

Er mag verwezen worden naar de medewerkingsplicht waaraan verzoeker zeker heeft voldaan door al deze stavingsstukken te hebben neergelegd. Het is zeker belangrijk om erop te wijzen dat niet betwist wordt dat verzoekers vader ten tijde van het communistische regime in Afghanistan, actief was voor het

leger- en dat zijn familie en hemzelf nog steeds door sommige mensen "Khalgy" (de naam van de partij waartoe uw vader behoort) genoemd werd, - die als ongelovigen of communisten worden beschouwd."

Vervolgens citeert verzoeker de motieven inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waarna hij als volgt stelt:

"Verzoeker kan het ook met deze redenering geenszins eens zijn.

Ten eerste is de periode van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn n -zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

-waar er geen rechtstaat is, is het geweld per definitie willekeurig en een andere invulling van het begrip dringt zich op

Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 | Global Crisis Response Platform (iom.int)

Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder dat toepassingsgebied.

Enerzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden; deze zijn in elk geval aantoonbaar.

Anderzijds is er een situatie die wordt veroorzaakt door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat.

Inderdaad, in casu dient men ten eerste te benadrukken dat ook het nalaten te handelen in het geval van de Taliban ernstige repercussies heeft op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers.

De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn "van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld.

De socio-economische precaire situatie is drastisch verslechterd na de machtsovername, en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd! of niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de "benchmarks" voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp.

Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing vooringenomen is en niet gebaseerd op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn.

Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over "de machtsovername door de Taliban" maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit "regime", temeer daar het internationaal niet erkend wordt. Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van "bescherming" intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde overheid."

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 28 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA: *Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022*
- EUAA *Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- EASO *Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden gedood door de taliban, nadat hij werd betrappt op een buitenhuwelijkse relatie met een meisje, genaamd S., die zwanger was van hem en die ten gevolge hiervan werd vermoord door haar broer en de taliban. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoeker heeft een volledig ander vluchtrelaas gepresenteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), waarbij (i) hij verklaarde dat hij door de taliban werd beschouwd als een spion naar aanleiding van een inval in de madrassa en omwille van de voormalige werkzaamheden in het leger van zijn vader tijdens het communistische regime; (ii) hij ten overstaan van het CGVS toegaf dat hij bij DVZ de waarheid niet sprak; (iii) de verklaring van verzoeker dat hij dacht dat men in België hetzelfde dacht over buitenhuwelijkse relaties niet kan overtuigen en de verklaring dat hij zich schaamde omdat zijn acties het leven hebben gekost aan zijn vriendin en ongeborn kind evenmin overtuigen;

(b) verzoeker kan geen aannemelijke verklaring geven voor de reden waarom zijn moeder niet inging op zijn verzoek om, voor zijn huwelijk met zijn nicht, om de hand van S. te verzoeken, waarbij verzoeker ook verklaarde dat hij zijn moeder niet had ingelicht over zijn relatie met S. maar verzoekers moeder wel stelde dat zo'n relatie hebben niet goed is;

(c) er is sprake van inconsistente verklaringen omtrent het aantal keren dat verzoeker en S. werden betrappt en door wie, waarbij (i) hij tijdens zijn eerste gehoor stelde dat zij tweemaal werden betrappt, waarvan éénmaal door de zus van S. en (ii) hij tijdens zijn tweede gehoor stelde dat zij driemaal werden betrappt, waarvan éénmaal door zijn eigen zus;

(d) het is onaannemelijk dat verzoeker en S. gedurende een periode van bijna zes jaar elkaar dermate frequent konden bezoeken, doch slechts twee of drie keer werden betrappt en dat bovendien de vader en broer van S. in al die jaren nooit iets in de gaten hadden;

(e) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent de gebeurtenissen na de verhuis naar Afghanistan, waarbij (i) verzoeker wisselende verklaringen aflegt over de vraag of hij zijn moeder vertelde dat S. zwanger was van hem; (ii) verzoeker wisselende verklaringen aflegt over de vraag of zijn moeder slechts voor het eerst in Afghanistan om de hand van S. ging verzoeken, dan wel reeds in Pakistan;

(f) de verklaringen omtrent de problemen met de familie van S. en de taliban zijn niet consistent, waarbij er sprake is van wisselende verklaringen omtrent (i) het aantal keren dat de familie van S. bij verzoeker thuis langskwam; (ii) de personen die langskwamen; (iii) het tijdstip waarop verzoeker op de hoogte werd gebracht van het bezoek van de taliban;

(g) de verklaring dat de dorpelingen niet zouden hebben geweten dat verzoeker de vader van het ongeborn kind was, is niet aannemelijk, waarbij de familie van S. nochtans de hulp van de dorpelingen zouden kunnen gebruiken om verzoeker te vinden en te laten terechtstaan;

(h) de verklaringen omtrent de dood van S. zijn niet aannemelijk, waarbij (i) verzoeker niet weet hoe de broer van S. haar om het leven bracht, (ii) het vreemd is dat de familie van S. een begrafenis voor haar organiseerde om aan de mensen te tonen dat zij niet werd vermoord, maar een natuurlijke dood stierf, terwijl iedereen op de hoogte was van de "illegale" zwangerschap en een eremoord binnen de Pashtoun-gemeenschap een courant gebruik is om de beschadigde eer te herstellen; (iii) de taliban laten in dergelijke gevallen geen begrafenis toe omdat "zulke mensen" dit niet verdienen, waarbij verzoeker niet kan verklaren waarom dit in het geval van S. wel mocht.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft het volstrekt andersluidend vluchtrelaas, afgelegd ten overstaan van DVZ, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat deze omstandigheid de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas reeds op een helling plaatst. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating

to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. Door ten overstaan van DVZ een volstrekt andersluidend vluchtrelaas uiteen te zetten, heeft verzoeker verzuimd van in het begin zijn volle medewerking te verlenen en heeft hij derhalve reeds onduidelijkheid over de ware toedracht van zijn vluchtrelaas geschept. Door in zijn verzoekschrift andermaal te hameren om het schuld- en schaamtegevoel, moet de Raad vaststellen dat dergelijks geen verschoning vormt. Zonder afbreuk te doen aan zwaarwichtigheid van de moeilijkheden waarmee verzoekers om internationale bescherming zich geconfronteerd kunnen zien bij het afleggen van verklaringen omtrent hun vluchtrelaas, mag worden verwacht dat zij hun eventuele schaamte of schuldgevoel opzij zetten en de bevoegde asielinstanties in vertrouwen nemen en een waarheidsgetrouw relaas vertellen. De Raad wijst bovendien ook op de pertinente overweging van de commissaris-generaal, dat: *“Daarenboven is het opmerkelijk dat uw schuldgevoel en schaamte later tijdens uw verblijf in België plots kennelijk helemaal geen obstakel meer vormden, daar u uw geheime relatie en de problemen die daaruit voortvloeiden besloot te delen met enkele vrienden of jongens, die u vervolgens – en blijkbaar zonder enige twijfels of voorbehoud – aanspoorden om de waarheid te vertellen aan de asielinstanties (CGVS dd.06.01.2022 p.19).”* Verzoekers betoog dat het op aansporen van zijn raadsman is, dat hij alsnog besloot om de ware toedracht van zijn zaak te onthullen, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud.

5.1.6. Door verder te benadrukken dat hij Afghanistan verliet omwille van een verboden relatie die ontdekt werd en waardoor hij door de taliban werd gezocht, door erop te wijzen dat de relatie jarenlang heeft geduurd zodat hij ook niet alles precies herinnert en hierdoor enkele discrepanties kunnen voorkomen en de overtuiging te zijn toegedaan dat hij naar zijn beste vermogen heeft getracht de ware toedracht van de zaken uit te leggen, brengt verzoeker de uitgebreide beoordeling van de commissaris-generaal niet aan het wankelen. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal uitgebreid heeft uiteengezet waarom de vele onaannemelijkheden, incoherenties en zelfs volstrekte tegenstrijdigheden, hebben geleid tot het oordeel dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt. Deze beoordeling vindt, zoals gezegd, steun in de stukken van het dossier, zijn pertinent en raken de kern van verzoekers vluchtrelaas. Deze motieven, die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen en die door de Raad worden bijgetreden, worden niet aan het wankelen gebracht door verzoekers summiere uiteenzetting, noch brengt verzoeker hiermee een element aan dat een andere beoordeling van zijn zaak toelaat.

5.1.7. De Raad treedt verder de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de overgemaakte stukken bij, met name:

“De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en de diverse Pakistaanse schooldocumenten, tonen immers louter uw Afghaanse nationaliteit en verblijf als vluchteling in Pakistan aan, elementen die niet worden betwist. De foto van uw vader in zijn militaire uniform en de certificaten van zijn militaire opleiding, bevestigen op hun beurt enkel het gegeven dat uw vader vroeger, ten tijde van het communistische regime in Afghanistan, actief was voor het leger, een gegeven dat echter niet langer actueel is en geen automatische nood aan bescherming aantoont. Na zijn vlucht naar Pakistan ten tijde van de Sovjetinvasie werkte uw vader immers als apotheker en zette hij zijn militaire activiteiten stop, en bovendien overleed uw vader kort na uw huwelijk met uw nicht, reeds vijf à zes jaren geleden (CGVS dd.09.08.2021 p.6). Ook gaf u zelf toe dat uw eerste asielmotieven, met name problemen met de Taliban omdat zij u ervan beschuldigden te spioneren na een overheidsaanval op een madrassa nabij uw huis, en dit mogelijks wegens het verleden van uw vader (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.20.11.2020), geen waarheid waren (CGVS dd.09.08.2021 p.2). U zou in uw dorp weliswaar door sommige mensen “Khalqy” (de naam van de partij waartoe uw vader behoord) genoemd zijn, die volgens u als ongelovigen of communisten worden beschouwd, maar ondervond verder geen problemen hierdoor (CGVS dd.06.01.2022 p.20), ook al stond uw regio destijds reeds volledig onder controle van de Taliban (CGVS dd.09.08.2021 p.20-21, 27). Wat de foto's van S. betreft kan nog opgemerkt worden dat deze foto's niet aantonen dat u een geheime relatie met dit meisje had, noch dat zij zwanger was van u en dat u hierna problemen zou gekregen hebben met zowel haar familie als de Taliban. Foto's kunnen eender wie afbeelden en eender waar,

wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs geënceneerd of bewerkt zijn. Foto's hebben bijgevolg slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarbij is het nog enigszins merkwaardig dat uw broer u de foto van S., nog in leven, via WhatsApp doorgestuurd zou hebben toen u in België was (CGVS dd.06.01.2022 p.17), en dit ondanks alle problemen die u uw familie zou bezorgd hebben wegens uw zogenaamde geheime relatie met dit meisje. Hetzelfde geldt overigens voor de foto van de overleden S., die uw schoonbroer dan weer naar u gestuurd zou hebben (CGVSV dd.06.01.2022 p.18), zeker gezien u tegelijkertijd beweerde dat de Taliban uw familie een moeilijke tijd bezorgde na uw vertrek omdat zij hen ervan beschuldigde u geholpen te hebben met uw reis (CGVS dd.06.01.2022 p.20)."

Verzoeker houdt niet voor dat hij een vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert, omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan. Volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins op dat, wat betreft personen die zijn geboren en/of opgegroeid in Pakistan, wordt aangenomen dat zij moeilijkheden kunnen ondervinden om een tewerkstelling of huis te vinden, omdat zij niet gewend zijn aan de Afghaanse normen en verwachtingen en geen netwerk hebben in Afghanistan. Het gegeven dat deze Afghanen, die lange tijd in Pakistan hebben verbleven, vaak herkenbaar zijn door hun accent, kan voor bijkomende problemen zorgen in het vinden van een tewerkstelling. De behandelingen waaraan zij desgevallend kunnen worden blootgesteld, kunnen evenwel over het algemeen niet worden aangemerkt als daden van vervolging (zie EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 104-105). Verzoeker brengt niets aan, op grond waarvan alsnog kan worden aangenomen dat zijn verblijf in Pakistan zou leiden tot daden van vervolging.

Waar verzoeker ingaat op de stukken inzake de voormalige tewerkstelling van zijn vader, benadrukt de Raad dat verzoeker verklaarde dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan nooit problemen heeft gekend omwille van deze tewerkstelling, niettegenstaande dat zijn dorp volledig onder de controle van de taliban was. Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij door sommige mensen werd genoemd als "Khalgy", die als ongelovigen of communisten worden beschouwd, brengt hij geen elementen aan op grond waarvan alsnog kan worden aangenomen dat de voormalige tewerkstelling van zijn vader in hoofde van verzoeker aanleiding geeft tot een persoonlijke vervolgingsvrees. De Raad wijst er ook op dat verzoeker na de machtsovername door de taliban nog steeds contact onderhoudt met zijn familie, waarbij ook niet blijkt dat de rest van zijn gezin op heden problemen zou hebben met de taliban omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 20).

5.1.8. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar wordt gesteld dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij het beleid van de taliban, met name ook het niet beantwoorden aan de benchmarks voor erkenning, ertoe heeft geleid dat fondsen en hulp worden geblokkeerd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat de taliban nalaten om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten.

De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktiya. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES